

POSTANOWIENIE

Dnia 16 listopada 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Eugeniusz Wildowicz (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Małgorzata Wąsek-Wiaderek

SSN Włodzimierz Wróbel

w sprawie **M. W.**

skazanego z art. 279 § 1 i in.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 16 listopada 2023 r.

z wniosku obrońcy skazanego o wznowienie postępowania zakończonego

prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu

z dnia 13 października 2022 r., sygn. akt II AKa 356/21,

utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Legnicy

z dnia 26 maja 2021 r., sygn. akt III K 57/20,

1. **oddala wniosek,**
2. **obciąża skazanego kosztami sądowymi postępowania o wznowienie, w tym wydatkami w kwocie 20 zł.**

UZASADNIENIE

M. W. został skazany wyrokiem Sądu Okręgowego w Legnicy z dnia 26 maja 2021 r., sygn. akt III K 57/20, za czyny z art. 258 § 1 k.k., z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. oraz z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., na karę łączną 6 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Sąd Apelacyjny we Wrocławiu wyrokiem z dnia 13 października 2022 r., sygn. akt II AKa 356/21, utrzymał w mocy wyrok Sądu I instancji.

Obrońca skazanego wniosła kasację od powyższego wyroku, którą Sąd Najwyższy, postanowieniem z dnia 30 maja 2023 r., sygn. akt I KK 116/23, oddalił jako oczywiście bezzasadną.

W dniu 7 sierpnia 2023 r. do Sądu Najwyższego wpłynął wniosek obrońcy skazanego o wznowienie postępowania karnego w niniejszej sprawie. Obrońca powołując się na art. 540 § 1 pkt 2a k.p.k. domagała się uchylenia wyroku Sądu Okręgowego w Legnicy z dnia 26 maja 2021 r., sygn. akt III K 57/20 i przekazania sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania, a także, na podstawie art. 546 k.p.k., sprawdzenia okoliczności faktycznych w trybie art. 97 k.p.k. przez dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z zeznań świadków Ł. A. oraz R. N., na potwierdzenie faktu, iż skazany nie brał udziału w zdarzeniach za które został skazany.

W pisemnej odpowiedzi na powyższy wniosek, prokurator Prokuratury Krajowej wniósł o jego oddalenie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek podlega oddaleniu, ponieważ w sprawie nie zostały spełnione ustawowe przesłanki wznowienia postępowania, uzasadniające jego uwzględnienie.

Dla pozytywnego rozstrzygnięcia w przedmiocie wniosku o wznowienie postępowania na podstawie art. 540 § 1 pkt 2a k.p.k. konieczne jest wykazanie spełnienia kumulatywnie dwóch przesłanek: proponowany dowód musi mieć cechy dowodu nowego, a jego treść ma wskazywać, że wysoce prawdopodobne jest, iż po wznowieniu postępowania zapadnie orzeczenie odmienne od poprzedniego, a więc skutkujące przyjęciem, że oskarżony nie popełnił czynu za który został skazany albo jego czyn nie stanowił przestępstwa lub nie podlegał karze (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 listopada 2016 r., sygn. akt III KO 63/16). Trzeba mieć przy tym na uwadze, że wznowienie postępowania jest instytucją wyjątkową wobec domniemania prawidłowości ustaleń i rozstrzygnięć zawartych w prawomocnym wyroku.

Wznowienie postępowania sądowego nie jest uwarunkowane ujawnieniem się po wydaniu wyroku jakichkolwiek nowych faktów lub dowodów, czy też zgłoszeniem określonych wątpliwości co do trafności zapadłego rozstrzygnięcia, ale tym, by nowe fakty lub dowody wiarygodnie podważały prawdziwość dokonanych, istotnych

ustaleń faktycznych. Sama nowość źródła dowodowego – w tym przypadku wyjaśnień Ł. A., czy też środka dowodowego pochodzącego z tego samego źródła dowodowego (depozycja R. N.), bez wskazania w tym kontekście na poważne prawdopodobieństwo nietrafności prawomocnego rozstrzygnięcia sprawy, nie przesądza jeszcze o wystąpieniu analizowanej podstawy wznowieniowej. Zgłoszenie nowych faktów i dowodów nie oznacza zatem, że niejako automatycznie sąd rozpoznający wniosek zobligowany jest do wznowienia postępowania. Owe nowe fakty i dowody podlegają ocenie tego sądu, dokonywanej - co należy dobitnie podkreślić - w ścisłym powiązaniu z materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie w toku jej rozpoznawania przez sądy I i II instancji (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 kwietnia 2017 r., sygn. akt II KO 33/16). Z tego względu uwzględnienie wniosku o wznowienie postępowania złożonego w niniejszej sprawie nie było możliwe.

M. W. został skazany za czyny popełnione wspólnie i w porozumieniu z R. N. i Ł. A.. W toku postępowania przed Sądami obu instancji nie było możliwe przesłuchanie Ł. A., gdyż ten skutecznie ukrywał się przed organami ścigania, a głównym źródłem dowodowym, obciążającym M. W. stał się drugi współoskarżony – R. N.. Trzeba przy tym podkreślić, że jego wyjaśnienia, a później zeznania, złożone na niekorzyść M. W. znalazły potwierdzenie w innych zgromadzonych w sprawie dowodach – jak ślady DNA czy zeznania M. N.. Sąd II instancji drobiazgowo przeanalizował ocenę depozycji R. N., dokonaną przez Sąd I instancji, szczególną uwagę poświęcając omówieniu motywacji zmian w jego zeznaniach – w zależności od własnej sytuacji procesowej. Zaaprobował przyjęte przez Sąd Okręgowy ustalenie o zgodności z prawdą tych wypowiedzi R. N., w których twierdzi on, że wraz z Ł. A. i M. W. brali udział w zorganizowanej grupie przestępczej i w ramach tej grupy dopuścili się kradzieży pieniędzy z bankomatu oraz usiłowania takiej kradzieży, za co M. W. został skazany wyrokiem Sądu Okręgowego w Legnicy z dnia 26 maja 2021 r., sygn. akt III K 57/20.

Jakkolwiek korzystne dla skazanego M. W. wyjaśnienia przesłuchiwanego w charakterze podejrzanego Ł. A. (protokół przesłuchania podejrzanego z dnia 24 marca 2023 r.) są rzeczywiście nowym dowodem w rozumieniu art. 540 § 1 pkt 2 k.p.k. (w znaczeniu nowego źródła dowodowego), to jednak nie realizują one

pozostałych wymagań, w szczególności nie uprawdopodobniają błędności prawomocnego wyroku, przypisującego M. W. odpowiedzialność za zarzucone mu czyny. Ł. A., składając te wyjaśnienia miał bowiem oczywisty interes w tym, by twierdzić, że współdziałał z różnymi osobami albo w składzie dwuosobowym – zaprzeczając w ten sposób swojemu udziałowi w zorganizowanej grupie przestępczej. Świadczy o tym sam sposób sformułowania wypowiedzi przez tego podejrzanego, wyraźnie podkreślającego tę kwestię. Co więcej jako trzeciego sprawcę kradzieży z włamaniem do bankomatu w M. Ł. A. wskazał zamiast M. W. nieustaloną osobę o imieniu P.. Jest wysoce wątpliwe, by organizując takie ryzykowne przedsięwzięcie jak włamanie do bankomatu, podejrzany zdecydował się na współpracę z osobą, którą zna zaledwie z imienia, stąd jego depozycje w tym aspekcie jawią się jako całkowicie niewiarygodne. Zestawiając zatem wyjaśnienia złożone w postępowaniu przygotowawczym przez Ł. A. z wyjaśnieniami i zeznaniami R. N. – w części uznanej przez Sądy za zasługującą na wiarę – należy stwierdzić, że proponowany nowy dowód nie kształtuje przekonania o wysokim prawdopodobieństwie pomyłki procesowej w sprawie M. W.. Nie podważa bowiem w wystarczającym stopniu ustaleń faktycznych, chronionych domniemaniem prawidłowości, które legły u podstaw wydania względem niego wyroku skazującego.

W świetle powyższego, przeprowadzenie postulowanych przez Autorkę wniosku czynności dowodowych jawi się jako zbędne. Brak bowiem podstaw do uznania, że uzyskane w toku postępowania przed Sądem Najwyższym zeznania Ł. A. – zbieżne z wyżej analizowanymi wyjaśnieniami, skonfrontowane z kolejnymi zeznaniami R. N., mogłyby doprowadzić do przekonania o błędności zapadłych w sprawie wyroków. Ustalenia Sądu I instancji, dokonane na podstawie wszechstronnej oceny dowodów, których prawidłowość zweryfikował Sąd odwoławczy, nie zostały bowiem podważone w stopniu uzasadniającym wzruszenie prawomocnych wyroków Sądu Okręgowego i Sądu Apelacyjnego i wznowienie postępowania w sprawie M. W..

W tym stanie rzeczy Sąd Najwyższy orzekł, jak w części dyspozytywnej postanowienia.

[SOP]

[ms]